'మధు ... మీరు సర్జరి యూనిట్‌లో వాలంటీర్‌గా పనిచెయ్యాలి' అన్నారు అసిస్టెంటు డాక్టర్ శ్రీనివాస్.

నేను మాట్లాడలేదు. వాలంటీర్ అంటే యిన్‌వాలంటరీగా పనిచేయాలని నాకు తెలుసు. అందులో యిది వైద్య కళాశాలా ప్రదర్శనం. చాలామంది జనం రావచ్చు. వాళ్లందరికీ తీరుబడిగా వివరిస్తూ కూర్చుంటే మనవని ఖాళీ అయిపోతుంది. అందులోనూ మల్లి, రాజా అందరం కలిసి ఈ ఎగ్జిబిషన్‌శలవల్లో ఎలాగయినా సరే అరకు వెళ్లాలని నిర్ణయించుకున్నాం. ఇప్పుడు ఈయన యిలా ప్రశ్నించటంతో ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్థం కాలేదు.

'ఏం ? మీరు యింకేదయినా డిపార్ట్‌మెంటులో పనిచేస్తున్నారా ?'

'నో సార్'

'దెన్...మీరు యిక్కడ పనిచేయు వచ్చుముగా' అన్నారు.

'అలాగే సార్' అన్నాను. కాదంటే బాగుండ దనిపించింది.

'అయితే మీరు...మిస్ సంధ్య, కల్పన, రావు, రాము సర్జరీ వాలంటీర్స్‌గా పనిచెయ్యాలి...రేపు వుదయం తొమ్మిదింటికి పి. జి. లెక్చరర్‌గారి దగ్గర కలుసుకుందాం ... అప్పుడే వర్క్ డిస్ట్రిబ్యూట్ చేస్తాము' అన్నారు. 'సరే' అనక తప్పలేదు.

'మధు ... మీరుకూడ వుంటే మాకు కాస్త వూసిపోతుంది' అంది సంధ్య ప్రక్కకు వచ్చి. ఆమె వార్డ్ మేట్. క్లినిక్స్‌కివచ్చి రెండునెలలుకూడ కాలేదు కాని ఆవిడతో పరిచయంమాత్రం చాలా పెరిగిపోయింది. ఆమె అదోక రకమైన మంచి మనిషి. అందరితోనూ అంత చనువుగానే వుంటుంది.

మర్నాడు వుదయం తాపీగా తొమ్మిదిన్నరికి వార్డ్ చేరుకున్నాను. రాజా కనుపించాడు. 'గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టర్' అన్నాను.

'హాయ్ గుడ్‌మోర్నింగ్ డాక్టర్ ... ఏమిటి ఈ రోజుకూడ వార్డ్ వుందా ?'

'వార్డ్ కాదు సార్ ... ఎగ్జిబిషన్ ప్రిపరేషన్ వుంది ... శ్రీనివాస్‌గారు మీటింగ్ పెడుతున్నారు. వెళ్లాలి' అన్నాను.

'ఆ...తప్పకుండా వెళ్లాలి ... మీలాంటి కుర్రవాళ్లంతా పనిచెయ్యాలండి మరి ... మేంకూడ వున్నాంకదా...జనరల్ బాడీలో' మామూలు ధోరణిలో నవ్వేశాడు. నేను నెమ్మదిగా నవ్వేశాను. నాకు తెలుసు రాజుకి ఎగ్జిబిషన్‌కి మధ్య చాలాదూరం వుంది. ఆనందంగా తిరిగి అందరినీ ఆనందపరిచే రాజుకి యిలాంటిది ఒకసాధనం మరి.

నెమ్మదిగా వార్డులోంచి సర్జికల్ రిజిస్ట్రార్ ఆఫీస్ దగ్గరకు చేరుకున్నాను. అప్పటికే శ్రీనివాస్‌గారు మీటింగు ఆరంభించేశారు. ముందు వరసలో యిద్దరు పి. జి. లు రావు, రాము కూర్చున్నారు. వెనుక వరసలో సంధ్య, కల్పన వున్నారు. గుమ్మంవద్ద ఆగి ఆయనను విష్‌చేశాను.

'వాట్ మధు ... యిట్ యీజు నైన్ థర్టీ...కమిన్...కమిన్' అన్నారు ఆయన మాటల్లో కాస్తంత నిరుత్సాహం వుంది.

ఏం చెయ్యను మరి నిద్రలేచేటప్పటికి ఎనిమిది అయ్యింది. తయారయ్యవచ్చేటప్పటికి ఆకాలం పట్టింది. టిక్కురు మనకుండా వెళ్లి కూర్చున్నాను.

ఆయన ఎగ్జిబిషన్‌లో సర్జరీస్టాల్ ఎలా వుండాలి అన్నది వివరించారు. అరగంటలో ప్రసంగం ఆపి—'మనం పెథాలజీ బ్లాక్‌కి వెళ్లి ఎల్లాట్ చేసిన స్పేస్ చూద్దాం రండి' అంటూ లేచారు.

అందరూ ఆయన్ని అనుసరించారు. నేను కొంచం వెనుక నడుస్తుంటే సంధ్య ప్రక్కగా వచ్చింది.

'మీరు మంచిపని చేశారు...చక్కగా జవర్ ఆల్ లేదు...ఒక స్టైత్‌లేదు...హాయిగా నడుస్తున్నారు...మేం చూశారా యివన్నీ మోసుకుని వచ్చాం' చేతిలో పుస్తకాలు చూపెట్టింది.

'మీరంతగా మొయ్యలేకపోతే ఆ పుస్తకాలు యిలా యివ్వండి నేను పట్టుకుంటాను...అందులో తప్పేమీలేదు' అన్నాను నవ్వుతూ.

'నో థాంక్యూ' అంటూ తేల్చి నవ్వేసింది.

'ఎనీథింగ్ యువాంట్' అంటూ ముందు నడుస్తున్న డా. శ్రీనివాస్ వెనక్కుతిరిగారు.

'నో సార్' అంటూ తియ్యగా సమాధానం చెప్పింది.

'మీ దగ్గర దవ్ వుంది కదూ?' నెమ్మదిగా అడిగాను.

'ఓ సారీ...మీరు కావాలన్నారుకదూ ? తీసుకురావటం మర్చిపోయాను. అందాకా యీ పుస్తకం వుంచండి' అని యింగ్లీషులో అంటూ అందించింది.

కాగితాలు తిరగబడ్డాయి అది సర్జరీ పుస్తకంకాదు. పారాసైటాలజీ పుస్తకం.

'హో ఆయామ్ వెరీసారీ...ఈ రెండు పుస్తకాలూ ఒకలేలా వుంటాయి' అంటూ కల్పనవైపు తిరిగింది—'దావ్ పుస్తకం అనుకుని యిది తెచ్చేశాను' అంది యింగ్లీషులో. కల్పనకు తెలుగు రాదు. కొంచం కొంచంగా అర్థం అవుతుంది. అందుకే ఆమెతో ఎక్కువగా మాట్లాడే అలవాటు లేదు. ఒక్క సంధ్య వక్కర్తే మాట్లాడుతుంది.

వాళ్లిద్దరూ యింగ్లీష్‌లో మాట్లాడ్తుంటే హో పదికాకులు అరుస్తున్నట్లు వుంటుంది. అది విన్నప్పుడల్లా నవ్వు మాత్రం ఆగేది కాదు.

మెల్లెక్కుతుంటే సంధ్య నావైపు తిరిగింది—'సారీ మధు...ఆ పుస్తకం రేపు యిస్తాను' అంది.

'హో. దట్స్ ఆల్ రైట్' అంటూ చిన్నగా నవ్వి పెథాలజీ బ్లాక్ వైపు నడిచాను.

'ఏంటండోయ్ తుక్కు లేపేస్తున్నారు' ముందు నాల్గుపళ్లు కనుపించేటట్లు నవ్వుతూ అన్నాడు రావు. అతనిదంతా చాలా విచిత్రమయిన తరహా. నిజంగా నిస్వార్థం లేని స్వార్థపరుడు. మనిషిని తేలికగా అర్థం చేసుకోలేకపోయినా కొందరి మనుషుల్ని వాళ్లప్రవర్తన తేలిక చేస్తుంది. అటువంటివాళ్లలో ఈ రావు ఒకడు. అందుకే అతనికి నవ్వే సమాధానంగా యిచ్చేస్తుంటాము.

అందరూ ప్లాన్ తయారు చేయటంలో పడ్డారు. అది ఒకంతట తెగటం లేదు. డాక్టర్సు యింజనీర్లయితే యిలాగే వుంటుంది మరి.

అలా ఒక గంటన్నర సమయం తోక కాలిన పిల్లిలా వాళ్లతో తిరిగాం. అమ్మాయిలు మాత్రం నిలబడలేక పోయారు. అస్తమానూ నాదగ్గరకు వచ్చి ఆంగ్లంతో వాగుతూ వుండేవారు. తెలుగుదేశంలో పుట్టి డాబుగా యింగ్లీషు మాట్లాడ్తూ తెలుగు అంటే ఎలా వుంటదో తెలియదు అనేవాళ్లని నిజంగా డైబిటిక్ పేషెంట్సు అనాలి. ఎందుకంటే కలిగివున్న మిఠాయిలు తినటానికి నోచుకు పుట్టుకోనివాళ్ళు ఈ పేషెంట్సేకదా ?

ఆఖరికిస్టాఫ్ ఎక్కడ ఏదిపెట్టాలిఅన్నది నిర్ణయించుకున్నారు తీరుబడిగా కూర్చుని వర్క్ డిస్ట్రిబ్యూషన్ చేశారు డా. శ్రీనివాస్.

పెళ్లికూతురు వచ్చేసింది. పెళ్లి తతంగం ఆరంభం అయిపోయింది. తాటాకులు లేకపోయినా పెద్దపందిరే వేశారు. బియ్యం కరువైనా పులిహోర ధమాయించి చేశారు. కాస్త కారం ఎక్కువ వేశారేమో రేషనింగ్ బియ్యమే ఎక్కుతిక్కలు... ఎవరూ తినరు కదా? అయినా పెళ్లి కొడుకుమాత్రం పత్తా లేడు. ఆయన రాలేదు. ఆయన రావలసిన రైలుకూడ రాలేదు...పాపం ముహూర్తం మాత్రం నోరు తెరిచి కూర్చుంది. అప్పుడు ఆడపెళ్లి వారి బాధ ఎలావుంటుందో అలావుంది మావని. ఎక్జిబిషన్ అంటూ పెడ్తే... అందులోనూ హెల్త్అండ్ ఫేమిలీ ప్లానింగ్ లాంటిది పెడ్తే ఎంత జాగ్రత్తగా తయారు కావాలి, లేకపోతే జనాలలో ఎంత నవగుబాటు అయిపోతుంది. అయినా పరిపాలన కళ్లు మూసుకునివుంటే ప్రజలకుమాత్రం ఏం కనుపిస్తుంది! రెండు రోజులకు ప్రదర్శన ఆరంభం అవుతుందనగా ఆరోజు ప్రిపరేషన్ మొదలుపెట్టాం. చేసేవాళ్లు పది మంది...చెయ్యవలసింది మాత్రం చాలా వుంది. ఒక ఆపరేషన్ థియేటర్‌ని కృత్రిమంగా స్థాపించాలంటే మాటలా?

'మధు... మీరు కూడ డెకరేషన్‌లోకి వచ్చేయకూడదూ?' అంది సంధ్య.

'చంపేశారు...నేను వచ్చి చేస్తే యిక ఎవ్వరూ ఎగ్జిబిషన్ చూడనక్కర్లేదు' ఆఫీస్‌కివెళ్లి ఒక పెద్దబల్ల మోసుకు వచ్చాం. పరువుకోసం చెయ్యక తప్పలేదు.

'యు ఆర్ బికమింగ్ గోలియత్' అంది సంధ్య చిలిపిగా నవ్వుతూ.

'ఈ ఎగ్జిబిషన్ పేరుమీద ఆమాత్రం బలంవస్తే నిజంగా అదృష్టవంతుడ్నే' అన్నాను.

మర్నాడు ఎగ్జిబిషన్ అనగా జరిగిన సంఘటన ఆరోజు స్పెసిమెన్సు అన్నీ అక్కడ సర్దటం మావని. ఉదయం తొమ్మిందింటికి అక్కడ చేరుకున్నాం.

మరువలేని కథ!

'గుడ్‌మార్నింగ్' అంది సంధ్య.

'హాయ్...వెరీగుడ్ మార్నింగ్'

'దిసీస్ యువర్ బుక్' అంటూ అందించింది.

'హా. థాంక్యూ' అంటూ అందుకున్నాను.

ఆ తరువాత ఆమెతో మాట్లాడటానికికూడ అవకాశం లేనంతగా పనిలో మునిగిపోయాం.

'మధు' సంధ్య పిలిచింది. అటు ప్రక్కకుతిరిగి చూశాను — 'మీరు మా బేచ్‌లోవుంటే బాగుండును' అంది.

'ఏం బాచ్' అర్థంకానట్లు చూశాను.

'మీరు ఏ బాచ్ వాలంటీర్ మేము బేచ్ వాలంటీర్లం—'

'ఐసీ...అలాగా...అయితే నాకు చాలా బోరింగ్‌గా వుంటుంది' నిరుత్సాహంగా అన్నాను.

'బెటర్ కమ్ యిన్‌టు అవర్ బేచ్' అంది కల్పన.

'యా...ఐవిల్ ట్రై'

'నో మధు... మీరు తప్పకుండ వచ్చేయాలి' అంది సంధ్య గారంగా చూస్తూ.

'హొకే' అనేశాను నవ్వుతూ.

సాయంత్రం ఏడింటికి యింటికి వెళ్తుంటే శ్రీనివాస్ పిలిచారు – 'రేపు ఉదయం మీ డ్యూటీ పదినుండి ఒంటిగంటవరకూ వుండాలి' అన్నారు నన్ను చూస్తూ.

'అలాగే సార్'

'సంధ్య అండ్ కల్పన యువర్స్ ఆజ్ ఆఫ్టర్‌నూన్‌బేచ్' అన్నారు.

'నో సార్...మేంకూడ మార్నింగ్ వచ్చేస్తాం' అంది సంధ్య

'దెన్ ఆల్‌రైట్' అనేశాడు ఆయన.

'థాంక్‌గాడ్ ... మార్నింగ్ వుయ్‌విల్ మీట్...గుడ్‌నైట్' అంది సంధ్య బయటకు వస్తూ. నిజంగా తమాషా అయిన అమ్మాయి.

సంధ్య పెద్ద ప్రొఫెసర్‌గారి అమ్మాయి. ఒకే ఒక్క కూతురవటం చాలా గారాబంగా పెరుగుతుంది. అందుకే అందరి దగ్గర కూడ అంతే గారాబంగా వుంటుంది. అతి చనువుగా మాట్లాడుతుంది. అయితే ఆమె నాకు సెకండియర్‌నుండే తెలుసు. అయినా ఆమెతో పరిచయం కల్గటం ఒక రెండు నెలల నుండే. అప్పటివరకూ ఆమెతో అసలు మాట్లాడి ఎరుగను. దేముడు ఒక విచిత్ర వ్యక్తి. ఎదురుగా తిరుగుతున్నా ఏళ్ళు గడిచినా కనుపిస్తున్న మనిషితో కాస్తంతైనా పరిచయం కలిగించడు. మళ్లీ ఆయనకు ఏం బుద్ధి పుడుతుందోకాని అదే వ్యక్తితో హఠాత్తుగా పరిచయంచేసి, ప్రాణస్నేహం పెంచేసి, జీవితబంధం వేసేస్తాడు.

ఆ రోజు ఎగ్జిబిషన్ ఆరంభం అవుతుంది. తొమ్మిదింటికే స్టాల్ చేరుకున్నాం. ప్రొఫెసర్‌కూడ వచ్చేశారు — 'మీరు డైబిటిక్ కార్బంకిల్ గురించి చెప్పండి' అంటూ స్పెసిమన్ చూపించారు.

'అలాగే సార్' అని అక్కడ కూర్చున్నాను. సంధ్య కేన్సర్‌లిప్ చెప్తుంది. కల్పన కేన్సర్‌ఫుట్ చెప్తుంది.

'మధు కాన్సర్‌కి తెలుగులో ఏమంటారు?' సంధ్య యింగ్లీషులో అడిగింది.

'ఏం మీకు తెలుగు రాదా?'

'అబ్బ...గాదు...నాకు...యిటువంటివి రావు నాకు' అంది.

'కేన్సర్ అంటే పుట్టకురుపు...'

'అది సరే ... దాన్ని ఎలా చెప్పాలో చెప్పండి?' మొఖం తమాషాగా పెట్టింది.

'ఇది పుట్టకురుపు. పెదవిమీద పుట్టకురుపు ... పొగాకుకాల్చటం, నమలటం చెయ్యటం వలన ... మత్తు పానీయాలు త్రాగటంవలన వస్తుంది ... ఊ...చెప్పండి' అని నవ్వాను.

'ఇది కుట్టకురుపు ... పదిమెపై వస్తుంది...'

'నోనో...కుట్టకురుపు కాదు...'అంటూ ఆమెవైపుకి ఫకాలున నవ్వాను.

'అబ్బ...అలా నవ్వితే ఎలా...చెప్పండి' అంది చిలిపిగా.

'అదే! చెప్తున్నానుకదా...ఇది పుట్ట కురుపు...పుట్ట...'

'ఆ...యిది పుట్టకురుపు...పదిమెపై వస్తుంది...చుట్ట అది తాగక్కూడదు' అని తెలుగు రానట్లు అంటుంటే ప్రక్కనున్న వాళ్లందరూ నవ్వారు. నవ్వు ఆగేదాకా నేనుకూడ నవ్వాను.

'వాట్...యు ఆర్ లాఫింగ్ ఎట్ మీ' అంది కోపంగా.

'నోనో...మిమ్మల్ని చూసికాదు...మీ మాటల్ని చూసి ... అవును మీకు తెలుగు ఎందుకు రాదు? తెలుగువారుకాదా?'

'అఫ్‌కోర్స్ ... తెలుగువారమే అనుకోండి ... యు నో మధు! నా చదువంతా నార్త్ ఇండియాలోనే జరిగింది ... మా ఫాదర్ ఆర్మీలో వుండేవారు కదూ ... అందుకని అక్కడే చదువుకున్నాను ... హిందీ బాగా తెలుసు' అంది చిలిపిగా నవ్వుతూ.

'తో మెయిన్ సాబ్... ఆప్ హిందీమే బాత్ కర్ సకతేహై ఔర్ బతాటి సకతి హైతో హిందీ మేహీ బోలియే'.

'అరె బాబా ... యిసాకగ్‌నేసే ... ఇంకా జగడా కరేగా ముఝ్‌సే' అంది

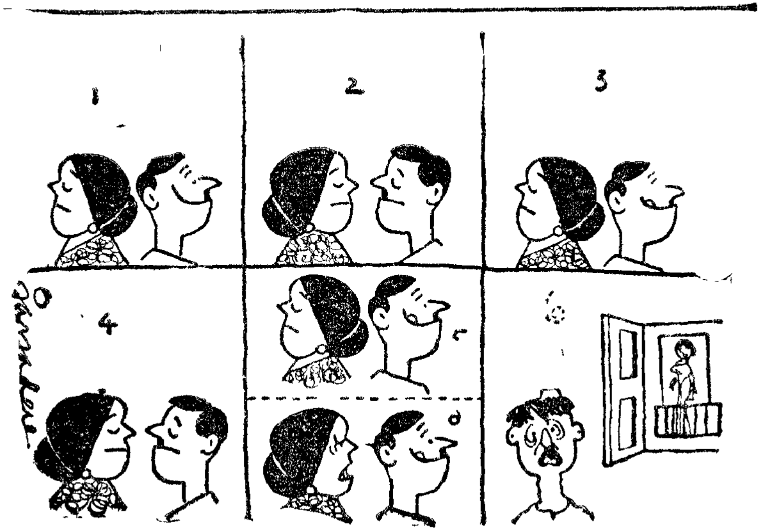

కాలున నవ్వుతూ.

'తో ఆప్ క్యాకర్‌నా చాహతీహై?'

'తెలుగులో చెప్పటం నేర్చుకుంటాను...' అంది వత్తిపలుకుతూ.

'జరూర్ ... అది మంచివారి లక్షణం' అన్నాను వెక్కిపలకుతూ.

'బివిత్ మి ఫర్ ఎ ఫ్యూ మినిట్స్' అంది.

'అరె మళ్లీ యింగ్లీష్ ఏమిటి... తెలుగులో మాట్లాడండి...లేకపోతే రాదు' అన్నాను చిరుకోపంతో నవ్వుతూ.

'హో...అలాగే' అంటూ విజిటర్స్‌వైపు తిరిగింది. అక్కడే నిలబడివుంటే బాగుండదని నాస్పెసిమెన్ దగ్గరకు వచ్చేశాను. అప్పటికే స్టాఫ్ అంతా మావైపు అదోకరకంగా చూడటం గమనించక పోలేదు.

ఏ మగవాడయినా ఏ ఆడదానితోనో కొంచం చనువుగా వుంటే గూఢార్థాలు సృష్టించేబుద్ధి ఈ సంఘానికి ఒక కారెక్టర్‌గానే వుంది. అదీ ఎక్కువగా ఈ తెలుగు దేశంలో సంఘం ఎలాంటిదో తెలిసి, మనుషులు ఎలాంటివారో తెలిసి మనకు మనం లొంగిపోవటం అవివేకం అవుతుంది. మంచిని మరుగుపరచాలని, లేనివి సృష్టించాలి అని అనుకునే సంఘాన్ని ఎదిరించి

మరువలేని కథ!

నిలబడటం ధీరత్వమేకాని అది ఏ ఎదురు దెబ్బతిన్నా తీరని ఆవేదనగా మారి మనిషిని మానవత్వాన్ని కూడ దహించి వేస్తుంది. అందుకే అన్నింటికీ మంచిది, అందరికీ తేలికయినదీ ఒకే ఒక్కమార్గం—అదే తప్పించుకుని తిరగటం. మనిషినుండి, సంఘంనుండీ, చివరకు తనకు తానే తప్పించుకుని తిరిగితే మనిషి నిర్మలంగా గమ్యస్థానం చేరుకుంటాడు. కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చుకుంటాడు.

సంధ్య నాదగ్గరికి రాలేదు. నిశ్చింతగా వూపిరి తీసుకుని వదిలాను. డాక్టర్ కృష్ణతో మాట్లాడుతున్నాను. సంధ్య వచ్చింది.

'మధు...మై ప్రెజింటేషన్' అంటూ కాగితం వుండగా చుట్టి అందించింది.

'ఇందులో ఏమయినా వుందా ... లేక ఏ రాయిముక్కో కట్టి యిస్తున్నారా?'

'నో...ఐ యామ్ నెవ్వర్ చీట్‌యు... సి అండ్ సే' అని వయ్యారంగా నవ్వుతూ వెళ్లిపోయింది.

'కృష్ణా...యిది ఏదయితే అందులో సగం మీకు' అంటూ పొట్లం విప్పాను.

'థాంక్యూ' అంటూ సంధ్య వెళ్లిన వైపు నడిచాడు.

అందులో చాక్లెట్ వుంది. ఉన్నది ఒక్కటే ఒకటి. తప్పదు సగం యివ్వాలి.

'సారీసార్...ఒకే చాక్లెట్ వుంది... ముక్క యిస్తున్నాను' అంటూ పేపర్‌తో కొరికి అందించాను. వద్దనకుండా అందుకున్నాడాయన.

'హో దెన్ అయామ్ టెరిబుల్లీసారీ... అయ్‌హేడ్ ఎ సింగిల్ ఒన్' అంది సంధ్య.

'నెవ్వర్ మైండ్' అని కృష్ణ అంటుంటే అక్కడనుండి వచ్చేశాను

సంధ్య తమాషా అయిన వ్యక్తి అనుకోవటం పొరపాటు. ఆమె ఏదో వూహించి ఏదో చేసేమనిషి అని అనుకున్నాను. ఆమెకులేని స్నేహితులు లేరు. ప్రతీ మగవాడు, ఆడది, చివరకు స్టాఫ్‌కూడ స్నేహితు లే. అందరూ తనతో మాట్లాడుతుంటే ఏదో చాలాగొప్ప అనుకున్నట్లుగా తన భావం వ్యక్తం చేస్తుంటుంది. ఇటువంటివాళ్ల భవిష్యత్తు ఒక మరపురాని కథ కాదు కదా అనిపించింది.

రెండవరోజున మధ్యాహ్నం డ్యూటీకి ఒంటిగంటకు వెళ్లాను.

'గుడ్‌నూన్...' సంధ్య గొంతుక తియ్యగా వినిపించింది.

'గుడ్‌నూన్...' అంటూ అటు చూశాను.

'మైగిఫ్ట్...' ఒక పేకేట్ అందించింది.

'థాంక్యూ...' అంటూ అందుకున్నాను.

'గూస్ బెర్రీస్ మధు ... ఉప్పు కారం కూడా వుంది'

'వోహో ... వుసిరికాయలా' అంటూ కాయ తీసుకుని తిన్నాను.

పుల్లగా వున్నాయని అందరికీ పంచి పెట్టేశాను. సంధ్య నావైపు కోపంగా చూసింది. అందులో రాతప్రేముందో ... నన్ను ఏడిపించటానికి వుసిరికాయలు తెచ్చిందేమోనని అలా చేశాను.

అదేరోజు ఆపరేషన్ థియేటర్‌లో వుంటే నాలుగ్గు స్వీట్స్ తెచ్చియిచ్చింది. కల్పన కూడ వో రెండుయిస్తే చిత్రమయిన మనుషులనుకుని నమిలేశాను.

మూడవరోజు ఎగ్జిబిషన్ ప్రదయం

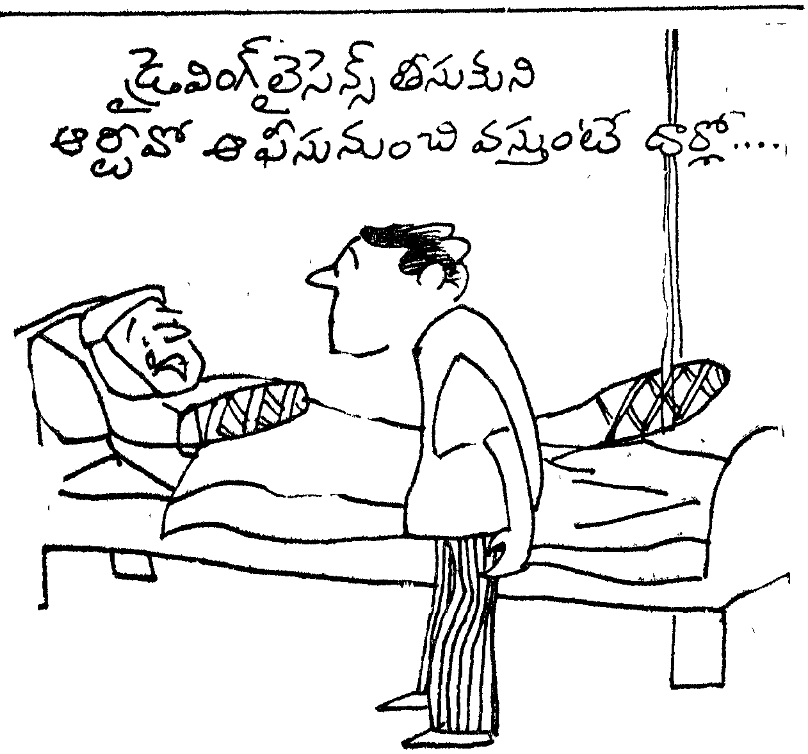

డ్యూటీకిబయలుదేరాను. వెళ్ళిన పది నిముషాలకి సంధ్య వచ్చింది—'యివి మీకే... మీరే తినాలి...చాలా బాగున్నాయి' అంటూ అందించింది.

'ఒక్క కాయకూడ ఎవ్వరికీ యివ్వను నేను...నేనే తింటాను సరేనా' అంటూ వుసిరికాయలు అందుకున్నాను.

'ష్యూర్...ష్యూర్...ఉప్పుకారం దట్టించాను.. బాగుంటాయి' చిన్నగా నవ్వింది. నేను తినటం మొదలుపెట్టానో లేదో నది మంది చూడటం— నన్ను అడగటం— నేను యివ్వటం—అన్నీ జరిగిపోయాయి. సంధ్య నిరుత్సాహంగా చూసింది.

కాలితో పుట్టకురుపు గురించి చెప్పన్నాను. నాప్రక్కనే సంధ్య రాచకురుపు గురించి వచ్చిరాని తెలుగుతో కష్టపడి చెప్తుంది.

'మధు' నెమ్మదిగా పిలిచింది. ఉలిక్కిపడి ఆమెవైపు తిరిగి చూశాను. నా ముందుకు సంగ రెండు చాక్లెట్లు అందించింది.

'థాంక్యూ' అంటూ అందుకుంటే అసిస్టెంటు ఒకాయన అలా వచ్చాడు.

'ఏమండీ మాకేమీ పెట్టరా?' అన్నాడు.

సంధ్య నిరుత్సాహంగా ఫకాలున నవ్వింది. నాకు కూడ నవ్వు ఆగలేదు

'అదేం మాటసార్...కమాన్‌సార్ హేవ్ యిట్' అంటూ అందించాను. ఆయన పాపం సిగ్గుపడిపోయి తీసుకోకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

'మధు' మళ్ళీ సంధ్య పిలిచింది.

'ఆ...' అంటూ అటు తిరిగాను.

'ఎంత రహస్యంగా వుంచుతామన్నా మన సంగతి అందరికీ తెలిసిపోతుంది... ఏం చెయ్యాలి?' అంది. ఆమె మాటల్లో ఏదో దాచిపెడుతున్నట్లనిపించింది.

'మీరు రహస్యాన్ని రహస్యంగా వుంచటంలేదు మరి...అందరూ చూస్తుండగా తీసి వస్తువులు యివ్వకూడదు' అన్నాను వెక్కి పలుకుతూ.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేక తల తిప్పుకుని నవ్వుకుంది

మర్నాడు డ్యూటీకి వెళ్ళాను. 'సంధ్య...కానుక' అంటూ పేకెట్‌తో స్వీట్స్‌తీసి అందించాను.

'థ్యాంక్యూ' అంటూ తెగ మురిసిపోయింది. కల్పన ఆమెకలిసి గందరగోళం చేస్తూ గూడ్స్ బండిలా దడదడామని యింగ్లీషులో మాట్లాడుకుంటూ తినడం మొదలు పెట్టారు

కల్పన నాదగ్గరకు వచ్చింది—'వాట్ ఈజ్ దిస్ క్రాడ్' అంది.

'యా...వెరీ ఈజ్ సంధ్యా' అని అడిగాను.

'షి హేజ్ గాన్... యునో వు య్యార్ గోయింగ్‌టు సన్‌అండ్‌సీ ఫర్ ఎ డాన్స్'

'వాట్...దెన్...రిజర్వ్ అజ్ వన్ టేబిల్' అంది.

'వోకే' అని నెమ్మదిగా నవ్వాను.

ఆరోజు సన్‌అండ్‌సీలో ఒక పెద్ద వోపెన్‌డాన్స్ ప్రోగ్రామ్ మళ్ళీ నేను వెళ్ళదామనుకున్నాం. బాగుంది ఎనిమో పని పిళ్ళనికూడ పట్టవచ్చునని పించింది.

ఏడింటికి సన్‌అండ్‌సి చేరుకున్నాం. అందరికీ కలిపి మళ్ళీ ఒకటేబిల్ రిజర్వ్ చేశాడు. వయోలాడాన్స్‌కి చాలామంది జనాలు వస్తున్నారు ఏడున్నర దరిదాపులకి సంధ్య, కల్పన తిరుపతి, కంగారుగా టాక్సీలో వచ్చారు.

'అరె...మీరు యింకా యిక్కడే వున్నారా? లోపలికివెళ్ళి కూర్చోపోయారా' అంది సంధ్య యింగ్లీషులో.

'ఫర్వాలేదు...రండి' అన్నాను చిరాగ్గా.

'ఉయ్యార్ వెరీసారి' అని కల్పన అంటుంటే మళ్ళీని చూపిస్తూ—

'హి యిజ్...మిష్టర్‌మళ్ళీ... అసిస్టెంటు యింజనీరు' అని పరిచయం చేశాను.

'షి యిజ్...మిస్ సంధ్య ... అండ్ షి యిజ్ మిస్ కల్పన' అంటూ వాళ్ళిద్దరినీ చూపించాను. మళ్ళీ హుషారుగా చనువుగా చెయ్యిచాపి షేక్‌హేండ్స్ యిచ్చాడు.

వాళ్ళ నిజంగా బిత్తరపోతుంటే నాకు నవ్వు ఆగలేదు.

లోపలికి వెళ్ళాం. నాట్యం చాలా రమ్యంగా సాగుతుంది. గిటార్, జాజ్, జెజాన్, సెలో వంటి వాయిద్యాలు తియ్యని పాశ్చాత్య సంగీతం వినిపిస్తున్నాయి. రంగు రంగుల బట్టలతో, యువతీ యువకులతో నిండుగా వుంది. కల్పన, సంధ్య డాన్స్ చూడటంలో మునిగిపోయారు. మళ్ళీ వాళ్ళలో కబుర్లలోకి దిగాడు. నాకు మాత్రం బోరింగ్ అనిపించింది. మరొక అరగంటకి ఆ నాట్యం చూడటానికే విసుగేసింది. మళ్ళీకి చెప్పి బయటకువచ్చి

డాక్టర్ కబుర్లు

కాపడం

దెబ్బ తగిలితే కాపడం వచ్చు.

పెద్దారు చాలా మంది ఎంత వేడి ఉంటే అంత మంచిదని గూడా అంటారు.

ఇది కొంత దాకా నిజమే. వేడివల్ల రక్త ప్రవాహం ఎక్కువ అవుతుంది. ఇది గుణం ఇస్తుంది. కాని, కాపడంవల్ల కందటం, వాపు ఏర్పడవచ్చు. బాధ అధికం కావచ్చు. కొన్ని సమయాలలో రక్తనాళాలు పగల

చేతి దెబ్బలకి కాపడంపెడితే

వేడినీరు కంటే గోరువెచ్చటి నీరే మంచిది!

(కాపీరయిటు)

స్విమ్మింగ్ పూల్ దగ్గర కాస్తున్నాను.

అరగంట తరువాత వాళ్లముగ్గురూ బయటకు వచ్చారు — 'వాట్ మధు యిజాజ యిట్ బోరింగ్ టు యు' అని అడిగింది సంధ్య.

'అఫ్ కోర్సు' అంటూ నవ్వి వాళ్లను అనుసరించాను.

'కెన్ ఆయ్ డ్రాప్ యు ఎనీ వేర్' అని పార్క్ చేసి ఎదురుచూస్తున్న కారువైపు వెళ్లింది.

'హో థాంక్యూ...వుయ్‌గోటు రామకృష్ణ మిషన్'

'దెన్ గెట్ యిన్'.

వాళ్లిద్దరూ వెనుక కూర్చున్నారు. నేను మళ్లీ ముందు కూర్చున్నాం. నిముషాలలో గమ్యం చేరుకున్నాం. కారు దిగుతుంటే సంధ్య అంది.

'లెటజ్ సెటిల్‌ది మనీ...టుమారో' అంది. ముందు నాకు అర్థం కాలేదు. మళ్లీ తిరిగి అంటుంటే జవాబిచ్చాను — 'లెటజ్ సెటిల్ యిట్ ఆఫ్టర్ వర్డ్స్.'

'మళ్లీ 'థాంక్యూ' అని చెప్తుంటే కారు కదిలింది.

మర్నాడు పదింటికి ఎగ్జిబిషన్‌కి వెళ్లాను. సంధ్య ముందే వచ్చింది. నన్ను చూసి 'హాయ్' అంది ముభావంగా.

ఎందుకా అనుకుని — 'హాయ్' అని ముందుకు వెళ్లిపోయాను.

మరువలేని కథ!

సంధ్య దగ్గరకు వెళ్లాను—'సంధ్య... యుగాట్ ఎనీ స్వీట్స్' అన్నాను.

'నో' అని అదోలా నవ్వింది. ఆమె ఏదో జరిగిందని బాధపడుతున్నట్లనిపించింది. నేను మళ్లీ సంధ్యని పలకరించలేదు: ఫైనల్ యియర్ విద్యార్థి హరితో కబుర్లు ఆరంభించింది. చూసీ చూడనట్లు నన్ను గమనిస్తుంది. అలా అతనితో సర్దాగా వుంటే నేను వుడుక్కుంటా ననుకుంది. కాబోలు...పూర్ గర్ల్, నాకుమాత్రం ఆమె మీద జాలి వేసింది. ఆమె తెలివితక్కువ తనానికి నవ్వు ఆగలేదు.

నేను చూస్తుండగానే కిశోర్ అని ఫిఫ్తియర్ అబ్బాయి ఒకడు వచ్చాడు. అతను కల్పనకు స్నేహితుడని అప్పటి వరకూ తెలియదు. విజిటర్స్ వున్నారన్న సంగతి మర్చిపోయి చనువుగా మాట్లాడు కుంటున్నారు. కిశోర్ ఏదో అంటూ కల్పన నుదుటమీద చెయ్యి వేసి చూశాడు. ఆ సీన్‌ని నా కళ్లు ఫోటో తీసేశాయి. ఆడది ఎంతకయినా తగునుకదా అనుకున్నాను. అయినా నాకు నవ్వు ఆగలేదు. నేనుమాత్రం కంగకుండా ఠీవిగా అక్కడే నిలబడి అంతా చూశాను.

ఆ రోజు డ్యూటీ పూర్తి కావటానికి అరగంట వుందనగా కల్పన అక్కడకు వచ్చింది.

యువర్ మనీ' అంటూ ఆరు రూపాయలు అందించింది.

'ఎవరి మనీ' ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

'డాన్స్‌కి అయిన ఖర్చు' అని యింగ్లీషులో చెప్పింది.

'నో నో...మీరిచ్చినా షేం ఎలా పుచ్చుకుంటా మనుకున్నారు..యిదేం బాగాలేదు.'

'మాకు.. మీరు పెట్టుకోవటం ఏమిటి ...అది అన్యాయం' అంది అచ్చ యింగ్లీషులో.

'అన్యాయం అది అనిపించుకోదు... ఏదో అప్పుచేసినట్లు యిలా తిరిగి యివ్వటం అన్యాయం అవుతుంది...టేక్ బేక్ యువర్‌మనీ' అన్నాను.

'నో...యిఘుడ్‌టేక్ యిట్...' అంటూ ఆ కాగితాలు బల్లమీద వదిలేశాను.

'యిటీజ్ నాట్‌గుడ్...' అంది. అప్పటికే ఆమె ముఖంనిండా చెమటలు పట్టేశాయి.

'చూడండి ... కల్పనా ! మిమ్మల్ని మేము ఒక డాన్స్‌షోకి తీసుకువెళ్లాం... మీరు వచ్చారు. వచ్చినందుకు యిప్పుడు డబ్బు తిరిగి యివ్వాలనుకుంటున్నారు... అది మంచితనం అనిపించుకోదు...చేతనయితే మమ్మల్ని షోకి తీసుకువెళ్లి బదులు తీర్చుకోండి...అంతేకాని మీరు డబ్బు యిస్తే మేం తీసుకోవటం ఏమైనా బాగుంటుందా ? అసలు సభ్యతగా వుంటుందా' అని గంభీరంగా చెప్పేటప్పటికి చేసేదిలేక డబ్బు తీసుకుని అవమానం పొందినట్లు గంభీరంగా ముఖంపెట్టి వెళ్లిపోయింది.

మర్నాడు మోర్నింగ్ డ్యూటీకి వస్తున్నాను. నాముందు కిశోర్ కల్పన వెళ్లారు. నేను పలకరించలేదు, వాళ్లు చూడనూ లేదు. నా వెనుక సంధ్య రావటం చూశాను. ఎవరితోనో కలసి వస్తుంది. నన్నుచూసి వుల్లాసంగా కబుర్లు ఆడుతుంది. అటువంటప్పుడు వెళ్లి గౌరవంగా పలకరించటం మంచిది కాదని చూడనట్లు పైకి వెళ్లిపోయాను. డిపార్ట్‌మెంటులో కల్పన కనుపించింది—'హల్లో సర్జన్' అని కోతిలా వెక్కిరించింది. నేను నిజంగా [illegible]యిపోయాను — 'డోంట్

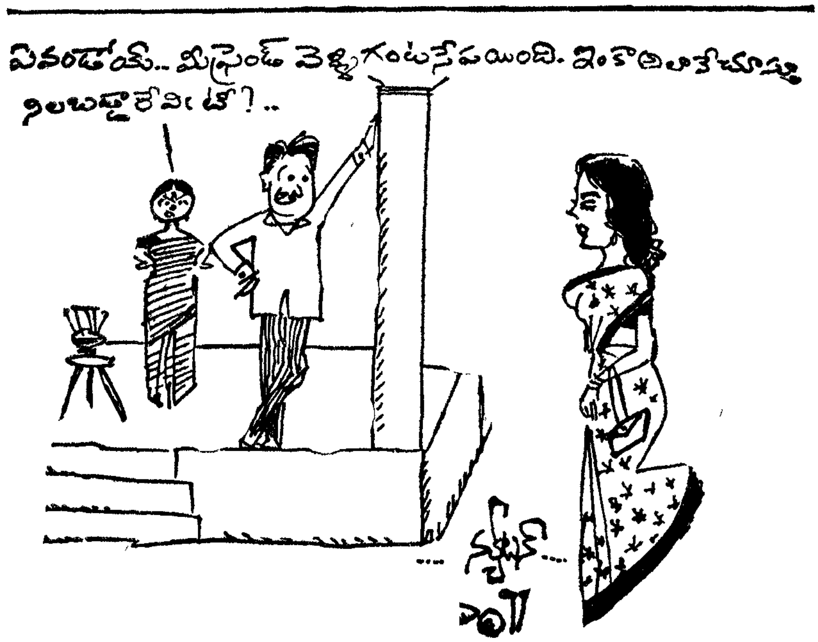

టూ యాంక్షస్' అన్నాను కోపంగా. డైబిటిక్ కార్బంకిల్ చెప్పటానికి నిర్ణయించుకున్నాను, సంధ్య నాదగ్గరికి వచ్చింది.

'మధు...యిది నాకు యివ్వండి...నేను చెప్తాను' అంది.

'ప్లీజ్...అవన్నీ చెప్పి విసుగెత్తిపోయాను — యింకేదయినా చెప్పండి...' అన్నాను. కోపంగా వెళ్ళి ప్రొఫెసర్‌కి చెప్పింది. ఆయన నా వైపు వచ్చారు.

'మీరు ఏదయినా చెప్పగలరు...లేడీస్‌కి ఛాన్స్ యిచ్చేయండి' అన్నారు. ఆయన మాట కాదనలేక నవ్వుతూ లేచాను. సంధ్య ఠీవిగా ఆ ప్రదేశం ఆక్రమించుకుంది. ఆమెకు ఎదురుగా టీవిగా నవ్వుతున్న హరి కనుపించాడు. 'ఆహా! యిందుకా?' అనుకున్నాను. అరగంటయ్యింది. నాకు కొంచందూరంలో కృష్ణ అని హౌస్‌సర్జన్ వున్నాడు. నాతో సర్దాగా మాట్లాడుతున్నాడు. ఇదంతా కల్పన చూస్తోంది. అప్పుడప్పుడు మూతి విప్పుకోవటం వెక్కిరించటం చేస్తోంది.

'ఏమిటి అలా వెక్కిరిస్తుందేమిటి... ఎవరిని?' అన్నాడాయన.

'చెప్తాను...అదొక పెద్ద కథలెండి' అంటూ చేతిలోన్న పేపర్ ఆమెమీదకు విసిరాను. అది కృష్ణ పట్టుకునే లోపలే కల్పన మీదపడింది. కోపంగా నా వైపు చూసి వెక్కిరించింది.

'అయ్ విల్—సియు' అంది.

'వాట్ యు విల్ సి? ... అనుకోకుండా పడినదానికి నేను ఏం చేస్తాను?'

'అదే.. అల్లాగే ... అల్లాగే' అంది కోపంగా.

నా మనస్సు చివుక్కుమంది. అనవసరంగా ఈ పిచ్చిముఖాలతో తగవు తెచ్చుకోటం ఏమిటి అనుకున్నాను.

డ్యూటీ అవ్వటానికి అరగంట వుందనగా సంధ్య లేచి నావైపు చూస్తూ ముద్దు పెడుతున్నట్లు మూతి ముడిచింది. ఆ వెక్కిరింపుకి ఏ మగవాడయినా కదిలిపోతాడేమో అనిపించింది. పిచ్చిది! అలా ఎందుకు అన్నదో అర్థం కాలేదు.

మర్నాడు ఆఖరిరోజు. చాలా రద్దీగా వుంది. ఎక్కడలేని జనాలు అక్కడే వున్నారు: ఈ కొత్తకథ మధ్యలో అర్థం

నీల్‌కాల్ సిరా
ఫౌంటెన్ పెన్నులకు ఉత్తమము!
నేడే కొనండి
Mfrs: Kalaparishad, P.B.No.329 Guntur-4.

విశిష్టతను నమ్మదలచుకొన్నచోట
పిరమిడ్
పోర్టులాండు సిమెంటు
వాడడానికి
మూడుముఖ్యకారణాలు

- అతి శీఘ్రత చివరకు అతి బలిష్టత:
- అతి శీఘ్రంగా చట్రముల విడుదల:
- దృఢత్వంలో దీన్ని మించినది లేదు:

తయారుచేయువారు:
పాణ్యం సిమెంట్స్ & మినరల్ ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్
సిమెంటు నగరు పి.ఓ.
బుగ్గానిపల్లి ఆర్.యస్.
కర్నూలు జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్

ఉచితమైన సాంకేతిక సలహాకు దయతో మాకు వ్రాయండి:
సిమెంటు సర్వీస్ బ్యూరో
"ది గ్రోవ్" తేనాంపేట
మద్రాసు 18

పిరమిడ్ అంతర్నిర్మితమైన బలిష్టతకు మరియు అధికమైన పొదుపుకు పోర్టులాండ్ సిమెంటు
PG-5819

కుండా మలుపులు తిరిగి పోవటం చాలా విసుగెత్తించింది. సంధ్య, కల్పన పూర్తిగా మాట్లాడటం మానేశారు. ఎందుకని ఆలోచించవలసిన అవసరం రాలేదు. ఏదో ఆకతాళీ స్నేహం అమ్మాయిలతో యిలాగే వుంటుంది అని అనుకున్నాను. అంతకు మించితే కొంపలు అంటుకుపోతాయని తెలుసుగా?

మధ్యాహ్నం మూడింటికి స్టాల్‌కి వెళ్లాను. ఎదురుగా సంధ్య కనుపించింది హరి ప్రక్కన కూర్చుని కబుర్లాడుతుంది. వాళ్లిద్దరి మధ్య యింగ్లీషు నవల కనుపించింది.

'ఏం మధు ... యిదేనా రావలసిన టైమ్?' అని అడిగింది. నేను ఆశ్చర్య పడ్డాను.

'డోంట్ వర్రీ...నా వాచీ సరిగానే పని చేస్తుంది' అని ముందుకు వెళ్లిపోయాను.

అరగంట వరకూ విజిటర్స్‌కి వివరించాను. వోపికలేక విసుగుపుట్టి బయటకు వచ్చాను. నా అతిథులకోసం చూశాను. ఎవరూ రాలేదు. నాలుగున్నరదాకా కాంటిన్‌లో కూర్చుని శేషగిరితో కబుర్లాడాను మళ్లీ స్టాల్‌కి వెళ్లేటప్పటికి అక్కడ సుమారు ఎవ్వరూ లేరు. జనం మట్టుకు క్రిక్కిరిసి పోయి వున్నారు. మళ్లీ క్రిందకు వచ్చాను. ఎదురుగా సంధ్య, కల్పన కనుపించారు— 'వేర్ ఆర్‌యు గోయింగ్' అని అడిగింది.

'అయ్ వాంట్ టు గో సమ్‌వేర్' యిండియన్ యింగ్లీషులో రుసరుసలాడి జవాబిచ్చాను.

'అయ్...వాంట్‌టు...గో సమ్‌వేర్'అని తిరిగి అంటూ కల్పన వెక్కిరించింది. పర్లే నీ తెలుగుకంటే అధ్వానం కాదులే అనుకుని ఊరుకున్నాను. సంధ్య మాట్లాడలేదు.

మళ్లీ స్టాల్‌కి వచ్చాను. అక్కడ ఎవ్వరూ లేరు. విసుక్కుంటూ వెళ్లి లివర్ కార్సినోమా దగ్గర కూర్చున్నాను. సంధ్య వచ్చింది.

'థాంక్యూ'

'వోహో...యిది మీదేమిటి ... అయితే థాంక్స్ హరికి చెప్పండి' అన్నాను.

ఎందుకో తెలియదుకాని నిరుత్సాహంగా నవ్వింది. ఆ ప్రక్కనే రాచకురుపు దగ్గర చేరాను.

'మధు...నేను మద్రాసు వెళుతున్నాను'

'చాలా సంతోషం'

'వెళ్లేముందు మీతో ఒకటి చెప్పాలని' నావైపు సూటిగా చూసింది.

'అసలు ఎందుకు వెళుతున్నారో చెప్ప లేదు?'

'మా కజిన్‌సిస్టర్ మారేజ్‌కి'

'అయితే ఎప్పుడు వెళుతున్నారు... ఎప్పుడు తిరిగి రావటం?'

'రేపే బయలుదేరుతున్నాను...మళ్లీ సిక్ డేస్ తరువాత తిరిగి వస్తాను.'

'అయితే వచ్చేటప్పుడు నాకు ఏం తీసుకు వస్తారు?' అడగాలనే అడిగాను.

'నథింగ్...ఏమీ తీసుకురాను' తేల్చి నవ్వింది.

'ఏమీ తీసుకురాకపోతే మీతో మాట్లాడటం మానేస్తాను' బెదిరించాను.

'నోనో...అయ్‌వోంట్ బ్రింగ్ ఎనీథింగ్' తేల్చి నవ్వేసింది.

నేను ఏం మాట్లాడకుండా అక్కడ నుండి లేచి వచ్చేశాను.

సాయంత్రం ఏడింటి వరకూ కేంటిన్‌లో కూర్చున్నాను. మల్లి, రాజా అందరూ వస్తే వాళ్లతో గాసిప్ కొడుతూ వుండిపోయాం.

'తుమ్ బిన్ జావూఁకహా' అన్నపాట వినిపిస్తుంటే సంధ్య అక్కడికి వచ్చింది. నన్ను చూసింది. ముఖం త్రిప్పుకుంటూనే చూశాను.

ఆరోజు చివరి దర్శనాలేమో జనం క్రిక్కిరిసి పోయివున్నారు. సంధ్య బ్యాంక్ వైపు వెళుతుంది. నేనుకూడ లేచి బయటకు వచ్చాను.

నాముందు కారు ఆగింది. ఉలిక్కి పడ్డాను. హార్న్‌కొడుతూ మాధవి ముందుకు

సుబ్బారాయుడు గారి భార్యండీ! వాళ్లాయన వంట చేయనని మంకుపట్టు పట్టాడుట.. ఇలాంకాదని తాళిలాగలేసిందట.. ఎందుకైనా మంచిదని చెప్తున్నా...

ఎలెక్ట్రిక్ & రేడియో
ఇంజనీరింగ్ కోర్సు
ఎలెక్ట్రికల్ ఇంజనీరింగ్, రేడియో రిపేరింగ్, ఆర్మెచర్ వైండింగ్, ఎలెక్ట్రికల్ సూపర్ వైజరీ, వైరింగ్ పరీక్షలకు సమగ్రమైన గైడ్ (800 బొమ్మలు గలది).
రు. 12-50. వి. పి. పోస్టేజి రు. 2.
M. CHANDRAS (E)
Box No. 1271. Delhi-6.

దీర్ఘ రోగులకు ఉత్తమ వైద్యము
నపుంసకత్వము, శుక్ల నష్టము, హస్త ప్రయోగము, అసంతృప్తి, ఉబ్బసము, దమ్ము, బోదకాళ్లు, చెవుడు, కడుపునొప్పి, కుష్ఠు, బొల్లి, చర్మవ్యాధులకు పోస్టుద్వారా కూడా వైద్యము చేయబడును.
శ్రీ బాలాజీ వైద్యశాల,
డా॥ పి. కుమారస్వామి దేవర,
ట్రావెలర్స్ బంగళా రోడ్, తెనాలి.

వాయిదాల పద్ధతిపై ట్రాన్సిస్టర్
కాయల్
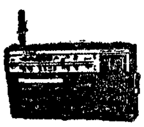
(గ్యారంటీతో)
3 బ్యాండ్, ఆల్ వరల్డ్ పోర్టబుల్ ట్రాన్సిస్టర్.
ట్రాన్సిస్టర్, నెలకు రు. 5/- వంతున చెల్లించి పొందండి. ధర రు. 165. ప్రతి గ్రామము మరియు టౌనుకు పంపవచ్చును.
VIRLA AGENCIES (30)
Roop Nagar, Delhi—7.

తెల్ల వెంట్రుక లుండవు
పీకడం మాకు ఇష్టం లేదు. కానీ మా "కేశ్ రంజన్" ఆయుర్వేదిక్ సెంటెడ్ ఆయిల్ తెల్ల వెంట్రుకలను నల్లగా మార్చును. మొదట తెల్ల వెంట్రుకలు నల్లవిగామార్చి, ఆటుపైన నల్లని వెంట్రుకలే వచ్చును. ఈ ఆయిల్ జ్ఞాపకశక్తి, కంటిచూపువృద్ధిపరచును. లాభంపొందినవారు 1000 పైగా మాకు వ్రాసి యున్నారు. లాభం లేకున్న డబ్బు వాపసు. ధర రు. 10/-
Western India Co., (S.N.)
P.O. Katri Sarai (Gaya)

మరువలేని కథ!

చూపించింది.

'ఉ...అబ్బాయిగారు యిక్కడ పెత్తనాలు చేస్తుంటే నాకు ఎక్కడ కనుపిస్తారు... రండి...కారు ఎక్కండి' అంది అందంగా నవ్వుతూ.

అసలే అందంగా వుండే మాధవి అంత అందంగా నవ్వుతుంటే కష్టాలన్నీ మర్చిపోయి హుషారుగా కారు ఎక్కాను.

'అదికాదు మాధవీ ... ఏం జరిగిందంటే...'

'ఆ ... నాకేం చెప్పక్కర్లేదుకాని ... యింతకీ నాకు ఎగ్జిబిషన్ చూపెడ్తావా లేదా?'

'అరె...ఎందుకింత కోపం ... నీకోసం ఎంతసేపని ఎదురు చూడమంటావు? ఇంకో నిముషం చూసి అత్తకి ఫోన్ చేద్దామనుకున్నాము' అన్నాను రీవిగా.

కారు పెథాలజీబ్లాక్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్లి ఆపింది—'నిజం చెప్పు బావ ... నిజంగా నా కోసం చూస్తున్నావా?'

'హా నచ్'

'అబద్ధం చెప్పటం రానప్పుడు చెప్పకూడదు...నేను వచ్చి అరగంటయ్యింది... నీకోసం కనుపించిన అడ్డమైన వాళ్లందరినీ అడిగాను?'

'ఏమని?' ఫక్కున నవ్వాను.

'డా. మధుబావ ఎక్కడని?'

'యింకా నయం ... మా ఆయన ఎక్కడని అడగలేదు కదా?'

'ఛీ ఫో...డాక్టర్ గారికి తెలివి ఎక్కువయిపోతుంది...' అంది కోపంగా నవ్వుతూ.

'తెలివి సంగతి తీరుబడిగా ఆలోచిద్దాం ముందు నడు నీ మొక్కుబడి తీర్చేస్తాను' అంటూ కారు దిగాను డోర్ లాక్‌చేసి. మాధవి నన్ను అనుసరించింది. నా ప్రక్కన మాధవి నడుస్తుంటే ఆ ప్రక్కకే అందరూ చూస్తుంటే నా మనస్సు వారేవా? చెప్పలేనంతగా ఆనందించింది.

ఆపరేషన్ థియేటర్ దగ్గర సంధ్య కనుపించింది. నేను చూశాను. ప్రక్కన మాధవి ఫందికదా తలబిరుసుగా నటిస్తూ ముందుకు వెళ్లాను.

'మధు' సంధ్యే పిలిచింది. అగి వెనక్కు తిరిగాను—'మాధవి ఒక్క నిముషం' అని సంధ్యవైపు నడిచాను.

'వాట్ ఆర్ యుం డూయింగ్ ఆల్‌దిస్ టైమ్' అంది తమాషాగా నవ్వుతూ. నేను సమాధానం యివ్వాలనుకునేటంతలో సంధ్య అందుకుంది. 'హి యీజ్ డాక్టర్ మధు...ఎ రైటర్' అంటూ ప్రక్కనున్న ఎవరో డాక్టర్‌కి పరిచయం చేసింది.

'మీరు నిజంగా వ్రాస్తారా?' అని నో పిచ్చిప్రశ్న అడిగాడు ఆయన.

'ఆ...రోజాపువ్వు అన్న సీరియల్ నవల చదువుతున్నారుగా ... అది నేను వ్రాసిందే.'

'అయ్‌సీ...అయితే ఆ మధు మీరే నన్నమాట.'

'ఆ' అని సంధ్యవైపు తిరిగాను—'సి సంధ్య...ఆవిడ ఎవరో తెలుసా?' అంటూ దూరంగా నిలబడ్డ మాధవిని చూపించాను.

'ఎవరు?'

'మాధవి...నా మిసెస్' అన్నాను చిన్న అబద్ధం ఆడుతూ.

'వాట్...' నిశ్చేష్టురాలయి పోయి నవ్వలేక నవ్వింది.

'దెన్‌సంధ్య...మాధవికి కాస్త యిదంతా చూపెట్టాలి. మేం వెళ్తాం' అన్నాను.

'వో. కె...మీకు ఒక్కటి యివ్వాలను కున్నాను...ఆ మీామనీ నా దగ్గరే వుంది'

'మనీ? వోహో అదా ... నే నెప్పుడో చెప్పానుగా మీరు మనీ యివ్వటానికి వీల్లేదు...రిపే యిన్‌ది సేమ్ మేనర్... ఒకవేళ యీ జన్మలో కాకపోతే వచ్చే జన్మలో అయినా యివ్వవచ్చునుగా?'

'లేదు మధు...వచ్చే జన్మలో కూడ మీరు నన్ను మోసం చెయ్యవచ్చుకదా!' అని నిరుత్సాహంగా నవ్వింది.

'దెన్ ఆల్‌రైట్' అని దూరంగా నిలబడ్డ మాధవివైపు వెళ్తుంటే ప్రక్కకు తిరిగి వానిటీ తెరిచి తెల్లటి కవరు తీసి చింపటం నాకు కనిపించింది. వెనక్కు చూశాను. చింపిన కాగితాలు వానిటీలోనే వేసుకోవటం చూశాను. నా మనస్సు ఎందుకో చివుక్కుమంది.

ఎగ్జిబిషన్ చూపిస్తూ మాధవిని మా స్టాల్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్లాను. కల్పన నావైపు చూపింది. వెక్కిరిస్తున్నట్లు

మరువలేని కథ!

ర్యాండా

'ఎక్స్‌ప్లెయిన్ యిట్ టుమై మిసెస్' అన్నాను. మాధవి వులిక్కి పడటం గమనించక పోలేదు. అయినా చెయ్యనట్టే హెచ్చరించాను.

కల్పన ముఖం కత్తివాటుకికూడ రక్తం చిమ్మనట్లు నల్లగా అయిపోయింది. ఏం మాట్లాడలేక నిరుత్సాహంగా చూస్తూ నిరాశగా నవ్వింది.

'ఏమిటిబావా...నువ్వు నీ మాటలూను' కోపంగా బెదిరించింది.

'ఏం తప్పుగా అన్నానా ... నువ్వు నా కాబోయేపెళ్ళానివికాదా? నేను నీ మొ...?

'ఫీ...ఎవరయినా వింటే నవ్వుతారని కూడా లేదు...యింతమంది జనంలో ఏం మాటలవి?' నా చెవిలో చీవాట్లు పెట్టింది.

'సారీ మాడమ్' అంటూ ముందుకు నడిచాను.

డైబిటిక్ కార్బంకిల్ దగ్గర దిగాలుగా సంధ్య కూర్చుని వుంది. నన్ను చూడగానే తిరిగి నవ్వలేక నవ్వింది.

'చెప్పండి' అన్నాను. చెప్పలేక ఏవో రెండు ముక్కలు చెప్పింది.

'థాంక్స్' అని నవ్వుతూ ముందుకు నడిచాను.

'మధు' ఆవిడ పిలిచింది. మాధవి ముందుకు వెళ్ళిపోయింది.

'మద్రాస్ నుండి ఏం తీసుకు రమ్మంటారు?' ఆమె కళ్ళలో కన్నీరు తిరగటం గమనించక పోలేదు.

'మీ యిష్టం...'ఏమనాలో తెలియక జాలిగా అన్నాను.

'కాని నేను తీసుకువచ్చి యిద్దామనుకున్నది మీరు తీసుకోరుగా ... అయ్‌హేవ్ లాస్ట్‌ది వేల్యుబుల్ థింగ్' అంది గంభీరంగా.

'ఏం విందుకలా అనుకుంటున్నారు' ఎదురుప్రశ్న వేశాను.

'మాధవీ...ఆజ్ లక్కీ...విష్‌యు వెరీవెరీ హేపీలైఫ్' అంది మాటలు మ్రింగుతూ. అప్పటికిగాని సంధ్యభావం అర్థం కాలేదు.

నా మనస్సు కలుక్కుమంది. ఛ! ఛ! తెలిసి తెలిసి నేను పొరపాటు చేశానేమో ననిపించింది.

సంధ్య మనస్సుని అనవసరంగా గాయపరచానేమో ననిపించింది.

ఆమె నన్ను ప్రేమించిందా...ఛ! ఛ! ఎంతపని జరిగింది...అలా నేను ఎప్పుడయినా ప్రవర్తించానా? నా చనువే ఆమెకు అలాంటి సదభిప్రాయం కలిగించిందేమో? పాపం ఆమె చిగురించే మనస్సు ఎన్ని ఆశలు పడిందో...ఎన్ని వూహలు ఊహించుకుందో...ఈ విషయంలో ఆమెకు నేను కృతఘ్నుడినే అయ్యాను. అంతే, అంతకంటె నేను చెయ్యగలది ఏముంది?

జనాలు రద్దీగా రావటం చూసి సంధ్యకు చివరి మాటలు చెప్పాను —

'సంధ్య...నావలన మీకు ఏ విషయంలో నయినా బాధ కలిగితే అయామ్ వెరీ వెరీ సారీ...నా ఆవేశానికి క్షమాపణలు అడగటానికి సంశయించను...ఓకే... విష్‌యు హేపీ జర్నీటు మెడ్రాస్...గుడ్ నైట్'

ఒక్కక్షణంకూడ నిలబడకుండా బయటకు వచ్చేశాను. బాధతో కృంగిపోతున్న సంధ్య మనస్సులోని వెక్కిళ్ళు నాకు వినిపిస్తున్నాయి. కాని మాధవి చిరునవ్వులు చాలా విలువైనవిగా నన్ను జయించాయి.

జరగరానిది ఒక కథగా జరిగిపోయినందుకు, అందుకు మూలం నేను అయినందుకు నా మనస్సు పశ్చాత్తాపంతో ఒక్కసారి విలవిల్లాడింది...నిజంగా ఆడదాన్ని అర్థం చేసుకోవటం చాలా భయంకరమైన విషయం అనిపించింది.

ఈ సంధ్యా కల్పన నా జీవితంలో, నా మెత్తని మనస్సులో ఒక మరువరాని కథగా మరపురాని కథగా నిలచిపోతుందనటంలో సందేహం లేదు! మాధవి కారు నడుపుతుంది. ఒక్కొక్కసారి ఈ ప్రయాణం ఎంత విచిత్రంగా వుంటుంది?. జరిగినదంతా ఒక కథలా...సినిమాలా జరిగిపోయింది. ఆట అయిపోయిన తరువాత యింటికి వెళ్ళిపోతున్నట్లు వచ్చేస్తున్నాం ... ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఆ సంఘటన మర్చిపోలేనేమో?! అది నాకు ఒక మరువలేని కథగానే వుంటుంది...?